

door Eeuwe Weening

Iedereen die wel eens mijn facebook pagina heeft bezocht weet dat ik een hond heb. Nou ja hond..... een mini Jack Russel. Ofwel 5 kilo ADHD op pootjes. Zelfs een gemiddelde kat is groter! Maar het is een schat van beest en ik ben erg aan haar gehecht en andersom net zo. Zodra ik thuis ben wijkt ze niet van mijn zijde. Ze is wel erg druk zoals een goede Jack Russel betaamd. Soms mag ze mee vissen en dat vind ze geweldig. De eerste keer dat ik haar meenam moest ik een oplossing bedenken om ervoor te zorgen dat ze niet ervandoor ging. Fietsers en katten etc. worden allemaal als speeltjes beschouwd en daar vliegt ze dan ook zonder pardon achteraan, verstand op nul, blik op oneindig en gaan! Beetje vergelijkbaar met een volle fluit. Maar goed, mijn systeem was als volgt: Er werd een touw gespannen van ruim tien meter met daaraan een schuivende zijlijn van een meter of drie. Hieraan kwam de hond... Op deze manier kon ze over ruim 30m² beschikken en kon ze net wel in mijn tent komen maar net niet bij mijn hengels. Tevreden keek ik naar de hond die er ook erg content mee was. Wel bedacht ik op dat moment dat ik een prachtige chod rig voor buizerds had ontworpen.

Ondertussen werd elk muizengat en elke molshoop door mijn hond volledig binnenste buiten gekeerd en al gauw was het meeste wit van de hond verdwenen. Een vismaat van mij zou later die dag nog aanschuiven, het zonnetje scheen en ik genoot met volle teugen.

Tegen de avond ving ik een schubkarper van 20 pond en ik kwam erachter dat mijn hond minstens zo enthousiast was als ik. Om je een beetje een voostelling te geven hoe dat lijkt zal ik proberen het uit te leggen.

De pieper begint te gillen en je ziet een wedstrijd verschijnen tussen man en hond wie het eerst bij de hengels is. Ik won uiteraard want de hond kon er net niet bij immers! Ik een hartritme van tegen de 200 en de hond waarschijnlijk net zo aan haar geblaf te horen.

Ik pak de hengel en een mooie dril begint. Meteen nadat mijn hond de vis ontdekt die aan de hengel zit begint ze nog harder te blaffen en nu gericht tegen de vis alsof ze hem naar de kant wil blaffen... Ik zou op zulke momenten graag eens weten wat de hond nou precies zegt.

Zodra de vis echter binnen is en op de mat ligt stopt het geblaf en is er verwondering.

Ze snapt schijnbaar niet wat een vis is en opeens is ze niet zo heldhaftig meer. Voorzichtig snuffelen, niet te dicht erbij en af en toe een lik. Ze kijkt me aan en ik lees in haar ogen: Baas mooie vis! (daar leek het tenminste op..)

Later die avond nadat ik nog een schub van 17 pond heb gevangen schuift mijn vismaat aan en installeert zijn stretcher in de tent. Slaapzak erop want het zou een koud nachtje worden. Op het moment dat we eindelijk eens zouden gaan slapen komt mijn hond (die inmiddels zwart van de modder was) de tent binnen om bij mijn maat op zijn slaapzak te springen. Ha ha zegt mijn maat nog om aan te geven dat mijn hond hem leuker vind als mij... Zijn vreugde verstomd echter meteen als hij doorkrijgt dat ze parmantig haar modderpoten staat af te vegen op zijn slaapzak om vervolgens bij mij in de slaapzak te kruipen... Ha ha dacht ik... en zijn verbaasde blik was een mooie gedachte om mee te gaan slapen.

Er gebeurde die nacht verder weinig maar goed dan slaap je ook lekker. (denk je) Niet dus als je een vismaat hebt zoals ik... Hij bleef maar praten en we deden nog maar weer een biertje dan. Toen ik eindelijk eens wilde gaan slapen (het was inmiddels tegen drieën) ging mijn telefoon. Paniek in mijn slaapzak uiteraard want die dingen vind je s' nachts nooit in je karpertent, ik niet tenminste... Toen ik hem eenmaal te pakken had kwam ik tot de ontdekking dat het gekke ding helemaal niets deed. Het was mijn maat die mijn ringtone op zijn mobiel afspeelde om vervolgens op te merken: "Je dacht toch zeker niet dat je nou ging slapen..." Uiteindelijk heb ik toch nog twee uurtjes slaap kunnen pakken terwijl mijn vismaat ondertussen twee brasems wist te vangen (prutser...).

De volgende ochtend weer opgewekt wakker na een liter koffie en het bleek dat we inmiddels in een dichte mist zaten, zo erg dat de overkant van het water niet meer te zien was... Ik denk dat de Wold AA ongeveer twintig meter breed is dus dan weet je het wel...

Onze motivatie zakte dus ook tot ver onder nul en mijn vismaat begon zijn spullen vast op te ruimen. Juist op het moment dat hij wilde vertrekken begon mijn pieper te gillen.

Het hele ritueel met de hond herhaalde zich en ze blafte weer honderduit tegen de vis in het water. Eenmaal op de mat vielen we allemaal stil, ook de hond. Wauw!

Wat een schitterende spiegel.....

Wellicht een van de mooiste karpers die ik tot op heden heb gevangen.

Mijn hond was ook stil en rook er maar eens aan om mij vervolgens met een blik aan te kijken die weer veelzeggend was...

Even een nachtje Wold AA met de hond. Een schub van 17 pond en een schub van 20 pond als resultaat en deze schitterende spiegel van 20 pond waar ook mijn hond zeer van onder de indruk was.... Heerlijk toch? Heb je zelf ook een hond?

Ik zeg meenemen dat beest, er zijn inmiddels zelfs tentjes voor je hond op de markt al kruipt die van mij toch liever bij mij in de slaapzak!

Volgende maand een uitgebreid verslag van mijn kant over Simavis...

We hebben daar een weekje geboekt en ik hoop naast mijn verslag ook mooie foto's te kunnen laten zien!

Groeten, Eeuwe.